

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

WARSZAWA, 11 lutego 1950

Nr A-15

Poz. 152-162

T R E Ś C :

DZIAŁ I. SPRAWY OGÓLNE

Poz. 152. Uchwała Rady Państwa w sprawie wydania instrukcji o zakresie i sposobie współdziałania Najwyższej Izby Kontroli z organami kontroli społecznej rad narodowych, radami zakładowymi i Komisją Specjalną do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym.

Poz. 153. Obwieszczenie Prezesa Rady Ministrów w sprawie ogłoszenia statutu Instytutu Ekonomiki Rolnej.

Poz. 154. Zarządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie terminu wejścia w moc przepisów prawa o sądach obywatelskich w gminie wiejskiej Wolica oraz utworzenia jednego Sądu Obywatelskiego w Stopnicy dla gmin wiejskich: Stopnica i Wolica.

Poz. 155. Obwieszczenie Ministra Skarbu o zmianie listy przedsiębiorstw bankowych uprawnionych do handlu zagranicznymi środkami płatniczymi.

Poz. 156. Decyzja Ministra Skarbu w sprawie uznania Banku Międzynarodowego w Warszawie Sp. Akc. w likwidacji — za zlikwidowany.

Poz. 157. Obwieszczenie Przewodniczącego Naczelnej Rady Odbudowy m. st. Warszawy o uchwaleniu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenów przy ul. Modlińskiej.

DZIAŁ II. SPRAWY GOSPODARKI NARODOWEJ

Poz. 158. Uchwała Rady Ministrów w sprawie wyników wykonania uchwały Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. o wprowadzeniu planowego systemu oszczędzania w gospodarce narodowej i zadaniach oszczędnościowych na 1949 r.

Poz. 159. Orzeczenie Nr 7 Ministra Handlu Wewnętrznego wydane w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego o przejściu przedsiębiorstw na własność Państwa.

Poz. 160. Orzeczenie Ministra Budownictwa wydane w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego o przejściu przedsiębiorstwa na własność Państwa.

Zarządzenia Ministra Budownictwa:

Poz. 161. w sprawie ustanowienia przymusowego zarządu państwowego nad przedsiębiorstwem pod firmą: „Fabryka Dźwigów Bracia Jenike S. A.“ w Warszawie.

Poz. 162. w sprawie wykonywania nadzoru nad geodezyjnymi przedsiębiorstwami państwowymi.

DZIAŁ I SPRAWY OGÓLNE

152.

UCHWAŁA RADY PAŃSTWA z dnia 1 lutego 1950 r.

w sprawie wydania instrukcji o zakresie i sposobie współdziałania Najwyższej Izby Kontroli z organami kontroli społecznej rad narodowych, radami zakładowymi i Komisją Specjalną do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym.

Na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 1949 r. o kontroli państwowej (Dz. U. Nr 13, poz. 74). — Rada Państwa postanawia wydać instrukcję o zakresie i sposobie współdziałania Najwyższej Izby Kontroli z organami kontroli społecznej rad narodowych, z radami zakładowymi i Komisją Specjalną do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym, — stanowiącą załącznik do niniejszej uchwały.

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ PRZEWODNICZĄCY RADY PAŃSTWA

Bolesław Bierut

Załącznik do uchwały Rady Państwa z dnia 1 lutego 1950 r. (poz. 152).

INSTRUKCJA RADY PAŃSTWA

o zakresie i sposobie współdziałania Najwyższej Izby Kontroli z organami kontroli społecznej rad narodowych, z radami zakładowymi i Komisją Specjalną do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym — uchwalona dnia 1 lutego 1950 r. na zasadzie art. 26 pkt. 1 ustawy z dnia 9.III. 1949 r. o kontroli państwowej (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 74).

I. Zakres i sposób współdziałania Najwyższej Izby Kontroli z organami kontroli społecznej rad narodowych.

§ 1. Współdziałanie Najwyższej Izby Kontroli z organami kontroli społecznej rad narodowych polega na:

- 1) koordynowaniu przez Najwyższą Izbę Kontroli działalności organów kontroli społecznej rad narodowych z działalnością organów kontroli państwowej w czasie wykonywania ich funkcji oraz w postępowaniu pokontrolnym,
- 2) kontrolowaniu przez Najwyższą Izbę Kontroli wykonania przez organy kontroli społecznej rad narodowych planów kontroli, w szczególności w jakim zakresie i w jaki sposób plany te zostały wykonane,

3) udzielaniu przez Najwyższą Izbę Kontroli fachowej pomocy organom kontroli społecznej rad narodowych w wykonaniu ich funkcji,

4) szkoleniu przez Najwyższą Izbę Kontroli kadr dla obsługi organów kontroli społecznej rad narodowych.

§ 2. Koordynowanie działalności organów kontroli społecznej rad narodowych z działalnością organów kontroli państwowej następuje w drodze porozumienia między Prezydium właściwej Wojewódzkiej Rady Narodowej a Szefem Delegatury miejscowej Najwyższej Izby Kontroli. Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej podaje do wiadomości Szefowi Delegatury miejscowej Najwyższej Izby Kontroli okresowe plany kontroli organów kontroli społecznej rad narodowych wszystkich stopni obszaru województwa w terminach i w formie, jakie ustalił Prezes Najwyższej Izby Kontroli za zgodą Rady Państwa.

§ 3. Przeprowadzenie kontroli nieobjętej okresowymi planami kontroli może nastąpić również na wniosek Szefa Delegatury miejscowej Najwyższej Izby Kontroli no uzgodnieniu z Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej.

§ 4. Wnioski rad narodowych o przeprowadzenie przez organy kontroli państwowej kontroli w urzędach, instytucjach i przedsiębiorstwach państwowych oraz w instytucjach, wykonujących czynności zlecone w zakresie administracji publicznej i gospodarki narodowej — kierowane są wraz z opinią Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej do Szefa Delegatury miejscowej Najwyższej Izby Kontroli, który podejmie decyzję co do możliwości przeprowadzenia kontroli.

§ 5. Przedstawiciele organów kontroli państwowej zawiadamiają Prezydium właściwej rady narodowej o rozpoczęciu kontroli, z wyjątkiem kontroli doraźnych dla zbadania określonych spraw, podejmowanych z inicjatywy organów kontroli państwowej.

Prezydium rady narodowej może delegować swoich przedstawicieli do udziału w kontroli przeprowadzanej przez organy kontroli państwowej.

Przepisy niniejszego § stosuje się z zachowaniem uchwały Prezydium Krajowej Rady Narodowej z dnia 25 czerwca 1946 r. („Rada Narodowa“ Nr 26 z 1946 r.), uzupełnionej uchwałą Rady Państwa z dnia 13 kwietnia 1949 r. („Rada Narodowa“ Nr 10 z 1949 r.).

§ 6. Organy kontroli państwowej mogą delegować swych przedstawicieli do udziału w kontroli, przeprowadzanej przez organy kontroli społecznej rad narodowych.

§ 7. Szef Delegatury miejscowej Najwyższej Izby Kontroli czuwa nad wykonaniem przez organy kontroli społecznej rad narodowych (§ 1 pkt. 2) okresowych planów kontroli, a w razie stwierdzenia uchybień w wykonaniu zwraca się o ich usunięcie do Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej.

§ 8. Prezydium rad narodowych powiadamiają natychmiast Szefów Delegatur miejscowych Najwyższej Izby Kontroli o ujawnionych w czasie kontroli nadużyciach i o zastosowanych w takim przypadku środkach oraz komunikują o dostrzeżonych poważniejszych niedomaganiach i brakach w funkcjonowaniu aparatu administracji publicznej i gospodarki narodowej.

§ 9. Organy kontroli państwowej mają prawo wglądu w materiały kontrolne organów kontroli społecznej rad narodowych i oceny wyników kontroli.

§ 10. Szefowie Delegatur miejscowych informują okresowo Prezydium Wojewódzkich Rad Narodowych o stanie i działalności organów kontroli na obszarze województwa.

§ 11. Organy kontroli państwowej udzielają fachowej pomocy organom kontroli społecznej rad narodowych przede wszystkim przez wskazywanie właściwych form i metod kontroli, udzielanie wskazań przy przeprowadzaniu masowych kontroli, udzielanie wskazówek w zakresie prawidłowego wykorzystania materiałów zebranych w czasie kontroli oraz w zakresie postępowania pokontrolnego rad narodowych.

§ 12. Szkolenie kadr dla obsługi organów kontroli społecznej rad narodowych odbywa się według planu uchwalonego przez kolegium Najwyższej Izby Kontroli i zatwierdzonego na wniosek Prezesa Najwyższej Izby Kontroli przez Radę Państwa.

II. Zakres i sposób współdziałania Najwyższej Izby Kontroli z radami zakładowymi.

§ 13. Organy kontroli państwowej, w szczególności szefowie delegatur miejscowych winni pozostawać w łączności z radami zakładowymi lub delegatami zakładów pracy i współdziałać z nimi przez:

- zapraszanie do udziału w kontroli, przeprowadzonej w zakładzie pracy,
- informowanie rady zakładowej lub delegata o wynikach kontroli.

III. Zakres i sposób współdziałania Najwyższej Izby Kontroli z Komisją Specjalną do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym.

§ 14. Najwyższa Izba Kontroli w miarę możliwości uwzględnia wnioski Komisji Specjalnej do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym o dokonanie określonych aktów kontroli.

§ 15. Przedstawiciele Komisji Specjalnej do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym mogą brać udział w kontrolach, przeprowadzanych przez organy kontroli państwowej na wniosek Komisji oraz na zaproszenie tych organów.

§ 16. Komisja Specjalna i jej delegatury powiadamiają właściwe organy Najwyższej Izby Kontroli o dostrzeżonych niedomaganiach i brakach w funkcjonowaniu aparatu administracji publicznej i gospodarki narodowej oraz w razie potrzeby udzielają do wglądu swoje akta i materiały za zgodą Dyrektora Biura Wykonawczego Komisji Specjalnej do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym.

IV. Przepis końcowy.

§ 17. Instrukcja wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Polskim.

153.

OBWIESZCZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 31 stycznia 1950 r.

w sprawie ogłoszenia statutu Instytutu Ekonomiki Rolnej. Na podstawie § 1 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 31 grudnia 1949 r. w sprawie utworzenia Instytutu Ekonomiki Rolnej (Dz. U. R. P. z r. 1950 Nr 1, poz. 1) ogłasza się w załączeniu statut Instytutu Ekonomiki Rolnej.

PREZES RADY MINISTRÓW Józef Cyrankiewicz

Załącznik do obwieszczenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 31 stycznia 1950 r. (poz. 153).

STATUT

Instytutu Ekonomiki Rolnej.

§ 1. Instytut Ekonomiki Rolnej, zwany dalej w skróceniu „Instytutem”, działa na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 31 grudnia 1949 r. w sprawie utworzenia Instytutu Ekonomiki Rolnej (Dz. U. R. P. z r. 1950 Nr 1, poz. 1) oraz na podstawie niniejszego statutu.

§ 2. 1. Instytut jest placówką naukowo-badawczą, obejmującą swą działalnością całokształt badań w zakresie ekonomiki rolnej.

2. Instytut prowadzi prace, mające na celu rozwijanie podstawy naukowej w dziedzinie ekonomiki dla socjalistycznej przebudowy rolnictwa.

§ 3. Do zadań Instytutu należy w szczególności:

1) prowadzenie samodzielnych prac naukowo-badawczych według ustalonego planu, opartego na wytycznych narodowego planu gospodarczego;

2) układanie planu ogólnego i zatwierdzanie planów szczegółowych prac prowadzonych w jego oddziałach i placówkach pomocniczych, nadzór naukowy nad tymi pracami oraz ich koordynacja;

3) nadzorowanie i koordynowanie prac naukowo-badawczych zakładów szkół wyższych w dziedzinie ekonomiki rolnej, przedstawianie wniosków w sprawie zatwierdzenia planów tych prac i związanych z nimi planów finansowych oraz czuwanie nad ich wykonaniem w zakresie zleconym Instytutowi przez Ministra Oświaty;

4) popularyzacja rezultatów przeprowadzonych badań i współdziałanie w zastosowaniu wynikających z nich wniosków;

5) opracowywanie i uogólnianie doświadczeń przebiegających praktyków i nowatorów z dziedzin, objętych pracami Instytutu;

6) wyrażanie opinii w sprawach związanych z ekonomiką rolnią;

7) organizowanie i utrzymywanie sieci korespondentów oraz przeprowadzanie ankiet;

8) prowadzenie biblioteki i ośrodka dokumentacji;

9) opracowywanie i redagowanie publikacji naukowych i popularyzatorskich, podręczników, czasopism, biuletynów, sprawozdań, instrukcji, druków i t.p. oraz współpraca w tej dziedzinie z zainteresowanymi instytucjami;

10) organizowanie konferencji i zjazdów naukowych, wykładów, odczytów, wystaw i t.p.;

11) utrzymywanie łączności z odpowiednimi instytucjami i organizacjami zagranicą, wykorzystywanie zagranicznych doświadczeń a zwłaszcza doświadczeń praktycznych i zdobytych teoretycznych ZSRR oraz krajów demokracji ludowej;

12) przygotowywanie i doskonalenie nowego typu kadr ekonomistów rolnych poprzez pracę naukowo-badawczą i samokształcenie w dziedzinie materializmu dialektycznego i historycznego oraz marksistowskiej ekonomii politycznej.

§ 4. Organami Instytutu są Dyrektor i Rada Naukowa.

§ 5. Dyrektor Instytutu:

1) kieruje całością prac naukowo-badawczych i organizacyjno-administracyjnych Instytutu;

2) przedkłada władzom przełożonym Instytutu do zatwierdzenia plany prac i projekty budżetu oraz sprawozdania z ich wykonania;

3) jest przełożonym wszystkich pracowników Instytutu;

4) zwołuje posiedzenia Rady Naukowej oraz jej sekcji i kieruje jej obradami;

5) reprezentuje Instytut na zewnątrz;

6) zwołuje konferencje i zjazdy naukowe, przewidziane w § 3, pkt 10) niniejszego statutu;

7) podaje do wiadomości publicznej przez ogłoszenie drukiem sprawozdania roczne z wykonania planu i działalności Instytutu.

§ 6. 1. Zastępcami dyrektora są dwaj wicedyrektorzy, powoływani przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych spośród pracowników naukowych Instytutu.

2. Każdy z wicedyrektorów ma przydzielony sobie zakres prac, za który odpowiada przed dyrektorem.

§ 7. 1. Radę Naukową Instytutu powołuje Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Oświaty spośród działaczy nauki i wybitnych praktyków.

2. W skład Rady Naukowej wchodzi ponadto z urzędu: dyrektor Instytutu oraz przedstawiciele Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych i Ministra Oświaty.

3. Dyrektor Instytutu jest przewodniczącym Rady Naukowej.

4. Rada Naukowa Instytutu:

1) wypowiada się w sprawie planów pracy, projektów budżetu oraz sprawozdań z działalności Instytutu;

2) omawia zagadnienia naukowe, mające zasadnicze znaczenie dla prac Instytutu;

3) wypowiada się w sprawach, dotyczących organizacji Instytutu;

4) uchwała swój regulamin;

5) rozpatruje inne sprawy na zlecenie władz nadzorczych Instytutu lub na wniosek swego przewodniczącego.